

Поезія Миколи Леоновича витончено-серйозна й водночас жартівливо-іронічна, журлива і весела, словом, цікава і різноманітна. Тому, на мою думку, коментар до неї має бути також принаймні двоплановий, а через це не сприймайте все буквально й занадто серйозно.

Світ Миколиних поезій наповнений незвичними відтінками довоколишніх фарб, павутинно-тонкими асоціаціями та чутливим сприйняттям людських емоцій. Я спробувала провести експеримент: слова на позначення кольорів у поезіях зробити відповідного кольору, щоб *літери* не лише *чорніли*, а також візуально зображали *зеленооких волів, черлені лани, червоні ріки, золоте мито*. Вийшло досить цікаво, багато *зеленого* – кольору молодості та весни. Проте навряд чи мені вдалося б зобразити як *ніч заповзає в теплий сонях, як ти цілуєш мене змією, як я пізнаю тебе на запах*.

Давно вже вийшли з моди лицарські романи, і лише поезія дарує можливість творити свою реальність, в якій живе душа. Із звичайних сірих прозаїчних буднів автор, наче з горіха зерня, вміє вилушувати поезію. Вона, наче, сповнена вечірніх (зрештою, може, і ранкових) таємниць. Читаючи невеличкі верлібри, лаконічні й витончені, здається, що ти з автором у змові, обидва вже знаєте, „як сплять гаї”. Проте вірші Миколи часами прямолінійні аж до самоіронії (*нехай думають всі що я є поетом*) і викликають провокаційні запитання, на кшталт: де взяти стільки селікону, щоб „змайструвати” *цицькі великі як значення Шевченка в історії української культури, чому садок навколо хати не вишневий, а як мур, і, зрештою, чому Олег Скрипка з великої літери, а лишега з маленької?*

Геніальний іспанський поет Гарсія Лорка писав, що рівень таланту можна визначити по тому, як поет використовує образ місяця. В „Агоні” знаходимо і *місяць на соснині*, і *місяць в листі скаче*, і *місяць кровію наповнивсь вщертъ*. Це додатковий аргумент на користь „Агону”

І ще одне. Зазвичай, коли маєш нагоду поспілкуватися з автором, підсвідомо сприймаєш його особистість крізь призму прочитаного. Мені ж поталанило більше. Збірка „Агон” відкрила мені „іншого” Миколу, у *старій шкряній палітурці*, з чого дуже тішуся й Вам бажаю.

BORODIN Xena